

เทศน์อบรมฆราวาส ณ ศาลาใหญ่วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๑๐ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๕๙

บังคับใจของตนเพื่อศีลเพื่อธรรม

วันนี้เป็นวันสำคัญวันหนึ่ง เป็นวันรวมวันเข้าพรรษา เรียกว่าวันอาสาฬหะ วันพรุ่งนี้ก็เป็นวันอธิษฐานพรรษา พระท่านเข้าจำพรรษาในฤดูฝน พระท่านมีขอบเขต ในพรรษานี้ตามพระวินัยห้ามไม่ให้ไปแรมวันแรมคืนที่ไหน แต่มีข้อยกเว้นว่าเว้นแต่ความจำเป็น เช่น บิดามารดา อุปัชฌาย์อาจารย์ สัทธังวิหาริกเจ็บไข้ได้ป่วย อนุญาตให้ไปได้ภายใน ๗ วัน หรือศาลา เสนาสนสงฆ์ในวัดชำระธุระโทรม จะไปหาไม้มาซ่อมก็ได้ ทรงอนุญาตให้ไปได้ ๗ วัน นอกนั้นห้ามไม่ให้ไปแรมวันแรมคืน ถ้ามีความจำเป็นท่านก็ทรงผ่อนผันให้ขนาดนั้น ส่วนมากพวกเรามั่นเลยผ่อนผันนะ มันทะลุไปเลยพวกคือด้าน หลักธรรมวินัยไม่สนใจ

วันพรุ่งนี้กรณาทราบนะ พระท่านจำพรรษาแล้ววันพรุ่งนี้ปฏิบัติต่ออุตุคงควัตรข้อบิณฑบาต ท่านเคยรับนอกเขตนี้ พอเข้ากำแพงแล้วเป็นอันว่าไม่รับไทยทานบิณฑบาตที่ตามมาภายหลัง ท่านจะรับอยู่ที่เขตกำแพงมาดั้งเดิมนี่ ให้พากันจำเอาไว้ ท่านรับอุตุคงค์ข้อนี้เรียกว่ารับบิณฑบาตมาได้เท่านั้น ไม่รับสิ่งของที่ติดตามมาภายหลัง ท่านรับเฉพาะข้างนอกนี้ ท่านรับบิณฑบาตมาถึงนี้ นอกจากนั้นตามมานี้เรียกว่าสิ่งของที่ตามมาทีหลัง ผู้สมทานอุตุคงค์ข้อนี้ไม่รับ ชัดกับอุตุคงค์ข้อนี้ กรณาทราบเอาไว้

ดังที่เคยปฏิบัติมากำแพงนี้เป็นเขตกัน พระบิณฑบาตมาถึงกำแพงนั้นแล้วท่านก็ปิดฝาบาตรไปเลย พากันเข้าใจเอาไว้ตามนี้ สำหรับวัดนี้เป็นอย่างนั้นทั้งวัด คือสมทานกันอย่างนั้นทั้งวัดเลย แล้วก็เริ่มปฏิบัติตั้งแต่วันพรุ่งนี้ บรรดาประชาชนที่จะเอาของมาถวายพระธรรมดาๆ ในวันพรุ่งนี้ไปไม่ได้สำหรับอาหาร ตอนเช้าถ้าจะใส่บาตรท่านก็มารอใส่อยู่นี้เสีย พากันจำทุกคนนะ พุดนี้พุดเป็นคำสัตย์คำจริง พุดตามแบบฉบับตามหลักธรรมหลักวินัย พระท่านจะรับบิณฑบาตได้มาถึงแค่กำแพงในนี้ซึ่งเป็นจุดดั้งเดิมเราปฏิบัติอย่างนั้นดั้งเดิมมา พอเลยกำแพงท่านปิดฝาบาตร ทุกคนให้จำไว้ ใครจะต้องการใส่บาตรท่านก็ให้มาใส่เสียที่นอกกำแพงในนี้ กำแพงนอกนั้นทำทีหลังไม่ถือเป็นกฎเกณฑ์ ถืออันนี้เป็นกฎเกณฑ์เรื่อย ๆ ไปอย่างนี้

พระไม่ทราบว่ามีมาจำนวนเท่าไร มาจำพรรษาที่นี้ปีนี้จำนวนเท่าไรเราก็ไม่ทราบตามธรรมดาเราก็สั่งไว้ว่าไม่ให้เลย ๕๐ วังนั้นนะ มีเขตจำกัดไว้ ๕๐ องค์กร ปีนี้จะเท่าไรไม่ทราบ เพราะเรื่องพระวัดนี้จะมากตลอด ต้องกตเอาไว้ๆ ไม่งั้นเลอะเทอะไปหมด

วันนี้วันอาสาฬหะ วันรวมจะเข้าพรรษาคือวันนี้ พอวันพรุ่งนี้พระท่านก็อธิษฐานพรรษา วันพรุ่งนี้ภาคเช้าที่ควรปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของอุตุคงค์ เช่น บิณฑบาตตอนเช้า

รับเฉพาะในเขตกำแพงนี้เท่านั้น เข้าไปแล้วไม่รับ ตั้งแต่เช้าละ ธุดงค์ข้อนี้เกี่ยวกับอาหารบิณฑบาต ภาคเช้าท่านก็สมาทานไว้แล้ว พอถึงตอนเช้าท่านก็จะปฏิบัติตามนั้นให้ทราบเอาไว้ อันนี้เป็นข้อแรกในธุดงค์ที่มีตั้งแต่เข้าไปเลย นอกนั้นก็ยังมีต่อๆ ไป

แล้วท่านผู้ใด วันเข้าพรรษาเป็นวันที่จะบำเพ็ญสมณธรรมได้อย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วยของพระ พระท่านจึงสมาทานธุดงค์ ประชาชนญาติโยมหัวใจก็สมบรูณ์ด้วยกันอย่างใดจะมีขอบเขตบังคับใจของตนเพื่อศีลเพื่อธรรมให้นำไปบังคับ ถ้าจะปล่อยลอยๆ ไป จะให้กิเลสมาอวดอ้างว่าเราไม่ใช่พระอย่างนี้แล้ว เราไม่ใช่พระคืออะไร ก็คือกิเลส กิเลสคืออะไร ก็คือสัวมคือถาน แปลตรงๆ เลยเราไม่ใช่พระคืออะไร เราก็คือสัวมคือถาน นั้น ใช้ไม่ได้นะ ให้มีกฎเกณฑ์ตั้งแต่เข้าพรรษาไปนี้เราจะตั้งสังฆจะอธิษฐานอย่างไร เช่นการใส่บาตร แม้วันเดียวไม่ให้ขาดจนกระทั่งออกพรรษา ไม่ได้มากก็ขอให้ได้ใส่บาตรพระองค์หนึ่งก็เอา ไม่ให้เสียสังฆจะของเราที่ได้ทำบุญตักบาตรทุกวันจนกระทั่งวันออกพรรษา

ใครจะตั้งสังฆจะรักษาศีลมากเพียงไร ศีล ๘ ศีล ๕ ตั้งแต่วันพรุ่งนี้จนกระทั่งออกพรรษา เราจะรักษาศีลของเรา เช่น ศีล ๕ ศีล ๘ อย่างเคร่งครัด เช่นเดียวกับพระท่านรักษาของท่าน ก็ให้ไปสมาทานในใจของตัวเอง ตั้งสังฆจะอธิษฐานบังคับหัวใจของเราที่ไม่มีฝั่งมีฝายให้มีฝั่งมีฝายด้วยสังฆจะความจริงบ้าง ให้พากันจำเอา ตั้งแต่นั้นไปแล้วท่านจะเร่งความเพียรของท่านสำหรับพระ ไม่ไปที่ไหนแรมวันแรมคืน เว้นแต่ความจำเป็นดังที่กล่าวนี้ท่านมีข้อยกเว้นเอาไว้ จากนั้นต่างองค์ก็ต่างภาวนาไม่มีขอบเขต

พวกญาติโยมจะตั้งสังฆจะอธิษฐานข้อใด ทำบุญใส่บาตรไม่ให้ขาดแม้วันเดียวจนกระทั่งถึงออกพรรษาก็ให้ทำ หรือจะสมาทานศีล ๕ ตลอดพรรษาก็ได้ เราจะตั้งสังฆจะข้อใดซึ่งเป็นบุญเป็นกุศลเป็นอรรถเป็นธรรม ให้นำไปปฏิบัติตนเอง เราพูดไว้กลางๆ เพื่อท่านทั้งหลายจะได้ทราบเอาไว้นำไปปฏิบัติต่อตนเอง เพื่อเป็นมงคลแก่ตัวของเราในพรรษาหนึ่งๆ ไม่ให้ขาด ในพรรษานี้เราได้อะไรเป็นหลักใจบ้าง นั้น พรรษานี้ได้อะไรบ้างเป็นหลักใจ ให้มีความดีงามเป็นหลักใจๆ มาเป็นความอบอุ่นแก่จิตใจของเรา

ถ้าปล่อยเลยตามเลยไม่เอาหน้าเอาหลังอะไรเลยเลอะเทอะนะ มนุษย์เรานี้จะดีด้วยศีลด้วยธรรม ไม่ได้ดีด้วยการตกแต่ง แต่งเนื้อแต่งตัวโก้หรูมาอวดกัน ไม่ว่าจะนุ่งไม่ว่าห่มโก้หรูมาอวดกัน ใช้ไม่ได้ ให้ศีลธรรมโก้หรูอยู่ภายในแล้วสง่างาม ไม่ผาดโผนโจนทะยานเหมือนกิเลสพาโก้พาเก๋นะ กิเลสพาโก้พาเก๋มันเหยียบหัวศาสนา เหยียบหัวพระพุทธเจ้าไป ธรรมพาโก้โก้สวยงาม โก้ชุ่มเย็น ถ้ากิเลสพาโก้โก้โลเล โก้ไม่มีฝั่งมีฝายไม่มีหลักมีเกณฑ์ ให้พากันจดจำเอาไว้ นะ ตั้งใจไปปฏิบัติ

พระท่านผู้มุ่งปฏิบัติมาเพื่ออรรถเพื่อธรรม ท่านบังคับท่านมาตั้งแต่วันบวช ไม่คลาดเคลื่อนเลย นั้นฟังซิท่านยังทำได้ ขอบเขตของพระ ชีวิตของพระ อยู่กับธรรมกับวินัย ท่านไม่นอกเหนือจากนั้นไปเลย ท่านอุทิศส่ำห้อยมาได้ บวชมาแล้วชีวิตอยู่กับศีลกับธรรมกับวินัย ท่านไม่ได้อยู่กับปากกับท้อง ไม่ได้อยู่กับความทะเยอทะยานนะ ท่านอยู่กับศีลกับธรรม พระมีธรรมมีวินัยเป็นเครื่องพาก้าวเดิน เราเป็นฆราวาสก็ขอให้มีธรรมเป็นเครื่องพาดำเนินจะได้มีความอบอุ่น เวลาตายไปจิตจะระลึกรึนะ

ตั้งแต่ยังไม่ตายนี้ก็ต้องคิดทบทวนดูตัวเอง ถ้ามีความบกพร่องมากจิตใจจะเดือดร้อน รีบหาเรื่องอื่นมาคิดกลับไป เพื่อให้ความเดือดร้อนนั้นจางไป มันจางไปชั่วระยะ แต่ภายในใจมันเผาอยู่ตลอดเวลา จึงต้องสร้างความดีเอาไว้ จะเป็นการสร้างความชุ่มเย็นให้แก่ตัวเอง มันแน่ใจตั้งแต่ยังไม่ตายนะ เวลาสร้างเข้ามาก ๆ มันแน่ใจตั้งแต่ยังไม่ตาย

วันนี้จะนำเรื่องมาพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟังด้วยความแน่ใจว่าฉันเถอะ ไม่ได้มาอวดนะ ไปพักอยู่ที่กะโหม-โพนทอง ออกมาจากภูเขามาพักอยู่ที่นั่น พอตีระยะนั้นเป็นโรคอะไรไม่ทราบไม่ใช่อหิวาตนะ สองวันตายสามวันตายคนแถวนั้น บ้านกะโหม-โพนทอง ตั้งร้อยๆ หลังคาเรือน เขาก็ถึกกันอย่างนั้น พอเที่ยงผ่านไปแล้วก็เผาศพ ตอนเช้าส่วนมากเขาไม่นิยมเผาศพ พอตอนบ่ายเขาเริ่มเผาศพถึงค่ำเลย เป็นความนิยมคนทางภาคอีสานมักเป็นอย่างนั้น

ที่นี้พอดีเราไปพักอยู่ที่นั่น ลงมาจากภูเขาก็มาพักอยู่ที่นั่น ที่นี้คนตายชิวป่าช้าก็อยู่ทางเราพักอยู่ด้วย เขามานิมนต์ไป กุสลามาติกา ให้คนตาย ตั้งแต่บ่ายมาแล้วคนนั้นเอากันมา คนนี้เอามา เอา เผาคอนี้ กุสลา ธมฺมา นี้คล้องปากเลย คล้องยิ่งกว่าปาฏิโมกข์ สุดท้ายตั้งแต่เที่ยงไปไม่ได้กลับวัด มีแต่กุสลา ที่นี้สรุปลงไป ไปนั่งกุสลาอยู่นั้น มันเกิดเรื่องราวอย่างที่บ้านตาย มาเกิดกับเรา มันเป็นเหมือนเข็มที่แรก ต่อไปเป็นหอกเป็นแหลมเป็นหลาวที่มอยู่ที่นี่ ชัดดอก มันชัดดอกขึ้นมายิบเย็บๆ เอ๊ะ ทำไมเป็นอย่างนี้ พอเป็นมันเร็วด้วยนะ เพราะฉะนั้นเขาถึงสองวันตายสามวันตาย ถ้าเลยสามวันไปแล้วไม่ตาย รอด อยู่ในหนึ่งวันสองวันสามวันนี้ตายโรคอันนี้

วันมาก ๘ ศพ วันน้อย ๓ ศพ เรานั่งกุสลาตั้งแต่บ่ายจนค่ำๆ ทุกวัน แล้วสุดท้ายก็มาเป็นในตัวเอง พอเป็นขึ้นมันรวดเร็วด้วยนะ พอเย็บเย็บๆ เอ๊ะ ทำไมเป็นอย่างนี้ ลักเดี่ยวหนักขึ้นๆ รู้ได้ชัด มันเป็นเหมือนหอกเหมือนหลาวที่มแทงประสานกันในหัวอกเรา อ้าว แน่ใจแล้วเราเป็นโรคประเภทนี้ ดีไม่ตีจะตายอยู่ในป่าช้าเลย พอแน่ชัดแล้วเลยบอกประชาชนเขา นี้โยมที่น่ากันมาเผา ได้กุสลาให้ทั้งวันๆ นี้ บัดนี้อาตมาเป็นแล้วนะ เป็นในนี้ เริ่มเป็นเตี้ยวันนี้แต่รุนแรงรวดเร็ว ให้อาตมาลากลับเสียจะอย่าให้อยู่ เตี้ย

อาตมาตายแล้วจะไปนิมนต์ใครมากุสลาละ พวกท่านทั้งหลายตายอาตมาก็ยังมากุสลาให้ อาตมาตายใครจะกุสลาให้ละ จะไม่มีนะ เขารู้เช่นนั้นเขาก็ให้กลับทันทีเลย เพราะเขาเห็นภัย

เราก็กลับไป มันขึ้นอย่างรุนแรงด้วยนะ นี่ละที่ได้เห็นชัดเจน ขึ้นอย่างรุนแรงเลย เรื่องกลัวตายเราก็ไม่เคยกลัว นี่ละมันมาปะทะกันตอนที่เจ็บหนัก ๆ บอกชัดเจนในใจว่า เวลานี้ทำยังไงจิตของเราก็ยังไม่พ้น ถึงจะสูงขนาดไหนก็ยังไม่พ้น ถ้าตายนี่จะต้องไป ค้าง ค้างก็บอกตรง ๆ เลย สุทธาวาส ๕ ชั้น ชั้นใดชั้นหนึ่งจะก้าวเข้าสู่นิพพาน แต่ยังไม่ถึง โรคอันนี้มันมาทำลายเสียตอนนี้จึงยังไม่อยากตาย เลยขัดกันอยู่นั้นละความไม่ อยากตาย คือถ้าตายแล้วจะไปค้าง ค้างก็วันก็คืนก็ไม่อยากค้าง ถ้าถึงนิพพานพ้นกิเลส แล้วตายเมื่อไรได้ทั้งนั้น เวลานี้รู้ชัด ๆ ในใจเจ้าของว่ายังไม่สิ้น ถึงจะละเอียดขนาดไหน ก็ยังไม่สิ้น ตายแล้วจะไปค้าง ค้างก็วันก็เวลาก็ไม่อยากให้ค้าง

นี่ละความตายมันเถียงกันทะเลาะกัน คือยังไม่อยากตาย ตอนที่ยังไม่อยากตาย คือกลัวจะตกค้าง ไปเกิดนี้บอกชัด ๆ สุทธาวาส ๕ ชั้นในชั้นใด ๆ มันเป็นอยู่ในจิตมันรู้ ของมันชัดเจน เพราะฉะนั้นจึงยังไม่อยากตาย ตายนี้ก็ไปค้างกลางทางไม่ถึงนิพพาน พอเถียงกันไปเถียงกันมา สักเดี๋ยวธรรมก็มาเตือนอย่างหนักเลย นี่ท่านมาหาอยู่อะไร กับเรื่องการเป็นการตาย การเป็นการตายก็เป็นอริยสัจชาติปี ทุกขา ชราปี ทุกขามรณมุปี ทุกข์ ก็อยู่กับตัวทุกคน ท่านก็เคยผ่านทุกขเวทนากับสิ่งเหล่านี้มามากต่อมากแล้ว ทำไมมากังวลกับเรื่องความเป็นความตาย เป็นก็คือท่านเอง ตายก็คือท่านเอง ความรอบคอบในขั้นนี้ทั้งหลายให้ผ่านพ้นจากทุกข์ก็คือตัวท่านเอง ท่านมานอนใจอยู่ ยังไง ท่านจะพิจารณา เอา พิจารณาซินะ ท่านมาอยู่อะไรกับเรื่องความเป็นความตาย

ที่ว่าตายแล้วจะค้างนี้มันยุ่งอยู่ตรงนั้น พอธรรมะเตือน เตือนอย่างแรงด้วยนะ ผิง ๆ ขึ้นมา พอรับธรรมเสร็จที่นี้ก็หมุนตัวเลย เรื่องความเป็นความตายไม่ได้กลัว นี่ละที่นี้ฟาดเข้าทุกขเวทนา มันประสานอยู่นี้นะ ตายได้เร็ว ที่นี้พอพิจารณาเข้าไปนี้ สติปัญญาฟาดกันเอากัน ไล่กันไปอยู่ในนั้น สุดท้ายทุกข์ทั้งหลายที่มันเสียดแทง ประสานกันอยู่นี้ ด้วยอำนาจของสติปัญญาท่วมกันเข้าไป ๆ อันนั้นพังลงอันนี้พังลง ฟาดเสียหายท่วม พังหมดเรื่องทุกขเวทนาด้วยอำนาจของสติปัญญา เรียกว่าธรรมโอสถ ทุกข์ทั้งหลายขาดสะบั้นไปในเวลานั้นเด็ดขาด ใจโล่งหมดเลย พิจารณาถึงขนาดนั้น จนแน่ใจว่าที่นี้ไม่ตาย นั่นหกทุ่ม พอทุกขเวทนาที่จะพาให้ตายเร็ว ๆ ถอนตัวออกไปหมด

นี่ละอำนาจของธรรมโอสถ พอหมุนเข้ามานี้ ไล่เบียดกับทุกขเวทนากับธาตุกับขั้นนี้เป็นอะไร ๆ จนกระทั่งเข้าใจทุกอย่าง จิตลงผิงเลยเทียว พอจิตลงผิงถอนขึ้นมา นี้ว่างไปหมดโลกธาตุนี้ นั่นเห็นไหมละ ที่นี้ไม่ตาย นั่นละกลัวตายกลัวตรงนั้น พุดสรุป

ความให้ทานทั้งหลายทราบ ที่กลัวตายคือตายแล้วมันจะค้าง ค้างจะไม่ค้างที่ไหน แน่ใจ บอกว่าค้างในสุทธาวาสชั้นใดชั้นหนึ่ง แต่ไม่อยากค้างเพราะไม่ใช่นิพพาน นี่ละที่มัน ทะเลาะกัน อันหนึ่งไม่อยากตาย อะไรก็แล้วแต่เถอะเถียงกันอยู่นั้น พอธรรมท่านมาตี เอาแตกแล้วจิตก็หมุนใส่ธรรมปิ้ง ฟุ้งเลย นั้น

เรื่องกลัวตายธรรมดาไม่กลัว แต่คราวนั้นกลัว กลัวว่าจะตกค้าง ไม่ใช่กลัวว่าจะ ตกนรกอเวจีเพราะการทำความชั่วช้าลามกอะไร กลัวว่ามันจะค้างในสุทธาวาส อวิหา อตปปา สุทฺธสา สุทฺธสี อกนิษฐา นี่เป็นที่อยู่ของพระอนาคามี อยู่ชั้นใดชั้นหนึ่ง ธรรม สูงละเอียดเข้าไปก็ขึ้นชั้นสูงขึ้นไป นี่ก็อยู่ในระดับชั้นสุทธาวาส ในหัวใจดวงนี้มันรู้ชัดๆ อย่างนั้น นี่เป็นยังไง ไปถามใคร พระพุทธเจ้ายังไม่ถาม ถามธรรม พระพุทธเจ้าเคารพ ธรรม นี่รู้ธรรมภายในใจตัวเองว่ายังค้าง เพราะฉะนั้นจึงยังไม่อยากตาย พัดกันตรงนั้น พอทุกข์ขาดสะบั้นไปทีนี้หายห่วง นี้อยู่ทางอำเภอบ้านฝื่อ-ท่าบ่อ ที่ว่ายังไม่อยากตาย ตายแล้วมันจะค้าง

อย่าไปคิดว่ายังไม่อยากตาย เพราะตายแล้วมันจะลงนรก ไม่ได้เป็นอย่างนั้น จม ณะ นี่ไม่มีคำว่าตายแล้วลงนรก ตายแล้วจะขึ้นสวรรค์ชั้นพรหม ชั้นสุทธาวาสชั้นใด ชั้นหนึ่งในระดับนั้นจนจะก้าวเข้าถึงนิพพานแล้ว แต่โรคภัยอันนี้มันมาหมุนเสียจึงได้ ทะเลาะกัน พอปิดอันนี้ออกได้แล้วก็ฟุ้งเลยพิจารณา โรคภัย ความกลัวตายที่นี้ไม่มี เลย

เรื่องใจนี้สร้างให้มันพอเถอะนะ ถ้าสร้างบุญกุศลให้พอ ยังมีชีวิตอยู่ระลึกถึงความตายไม่มีกลัว กล้าหาญชาญชัยตลอดด้วยอำนาจความดี ถ้าเป็นความชั่วคิดเรื่อง ชั่วช้าลามกไม่ได้จะเป็นไฟเผาหัวอก ต้องหาอุบายคิดเรื่องอื่นเข้ามากลบให้มันผ่านไป เรื่องราวอันนี้ผ่านไป แต่สำหรับคนมีบุญแล้วไม่ต้องไปคิดให้เสียเวล่ำเวลา เป็นอยู่กับ หัวใจ รู้กับหัวใจ ดังที่พูดนี้มาอวดพี่น้องทั้งหลายเหอ คำพูดอย่างนี้เราก็ไม่เคยพูดนะ วันนี้เปิดอกให้ชัดๆ พูดถึงว่าจะไปสุทธาวาสชั้นใดชั้นหนึ่ง ตายเวลานี้มันจะค้างๆ เท่านั้น แต่ไม่ให้ค้าง คือไม่อยากค้างจึงยังไม่อยากตาย ถ้าหากว่าสิ้นกิเลสเดี๋ยวนี้ ไป เดี่ยวนี้ได้เลย นี่มันยังจะค้างอยู่จึงยังไม่อยากตาย นี่ที่ว่าไม่อยากตาย ทะเลาะกัน ไม่อยากตาย จะไปชั้นไหนในสุทธาวาส ๕ ชั้น เป็นที่อยู่ของพระอนาคามีชัดอยู่ในหัวใจนี้ แล้ว มีแต่จะก้าวเข้าสู่นิพพาน ไกลแล้ว ถ้าเป็นบันไดก็จนจะถึงแล้ว

ออกจากรุ่นจึงกลับมาวัดดอยธรรมเจดีย์ ที่ติดปัญหาความสว่างไสวนี้เดือนสาม เพ็ญ เดือนสาม กุมภภา เราแบกปัญหานี้ไปอยู่ทางอำเภอบ้านฝื่อ-ท่าบ่อ ลึกๆ นุ่น แล้ว ก็แบกปัญหานี้กลับมา มาเทกันลงที่วัดดอยธรรมเจดีย์ของเก่านั้นแหละ ขาดสะบั้นไป เลย นี่เห็นไหมละ ปัญหาทั้งหลายที่กลัวมันจะค้างๆ ไปเทลงที่วัดดอยธรรมเจดีย์ ไม่

กลัวว่าค้างที่ตรงไหน นี่ละจิตใจถ้าได้สร้างให้พอตัวแล้วไม่มีคำว่ากลัว ตายแล้วจะไปเกิดที่ไหนแน่อยู่ในหัวใจ คิดดูซิแต่ยังไม่ตายมันบอกแล้วว่า จะไปเกิดอยู่ในสุทธาวาส ชั้นนั้นๆ บอกชัดเจนเลย ไม่ใช่ซ้บอกระ มันประจักษ์อยู่ในหัวใจเพราะอำนาจแห่งศีลธรรมที่มีในใจเรา แต่มันก็ค้างฟังซิ คือไปแล้วมันจะไม่ผ่านถึงนิพพานทีเดียว ถ้าหากว่าบริสุทธิ์ถึงนิพพานแล้วตายเดี๋ยวนี้ก็ได้ แต่นี่มันยังไม่ถึง มันจะไปรออยู่วันเดียว คืนเดียวก็ไม่อยากรอเพราะมันค้าง นี่ที่มันทะเลาะกันเรื่องความเป็นความตาย ยังไม่ยอมตาย พอธรรมท่านมาเตือนเอาอย่างผิงทีเดียว ทั้งปี่วะแล้วก็ซัดกันเลย โรคภัยในคินวันนั้น

ปัญหาที่ว่านี่ก็มาปลงที่วัดดอยธรรมเจดีย์ สามเดือนไปโน้นกลับมา มาปลงปัญหาที่ว่ายังไม่อยากตาย ตายเมื่อไรได้ทั้งนั้นพอถึงนี้แล้ว ปลงปัญหาอันนี้แล้วตายเมื่อไรก็ได้ อยู่ก็ได้ ตายก็ได้ มีน้ำหนักร่วมกัน แต่ที่ให้มันน้ำหนักอยู่เวลานี้ก็เกี่ยวข้องกับ การช่วยโลกช่วยสงสาร ถ้าตายไปเสียเดี๋ยวนี้ ประโยชน์ที่จะทำแกโลก ควรจะได้มากน้อยเพียงไรก็ต้องขาดสะบั้นไปตามๆ กัน จึงยกให้ความเป็นอยู่มีน้ำหนักรมากกว่าการตายไป ตายไปแล้วไม่ได้ทำประโยชน์ให้โลก เวลานี้มีชีวิตอยู่ทำประโยชน์ให้โลก จึงยกน้ำหนักรให้ทางความเป็นอยู่นี้เสีย ให้ท่านทั้งหลายทราบ

การบำเพ็ญกองการกุศลตั้งแต่ล้มลุกคลุกคลานมา จิตดวงนี้ตามดูมันตลอดเลย ตั้งแต่ล้มลุกคลุกคลาน ไปนั่งร้องไห้อยู่บนภูเขาสูกิลเสไม่ได้ ก็เคยเล่าให้พี่น้องทั้งหลาย ฟัง นั้นละผูกโกรธผูกแค้นกันมาตั้งแต่นั้น ฟัดกันๆ จนกระทั่งจิตก้าวเข้าถึงขั้นที่วสุทธาวาส ๕ ชั้นผาง จนกระทั่งถึงวัดดอยธรรมเจดีย์ นั้นละคือถึงนิพพาน เอาตรงนั้นเลย พอถึงวัดดอยธรรมเจดีย์ ปัญหาข้อขัดแย้งต่างๆ ขาดสะบั้นลงไป ทีนี้ตายเมื่อไรก็ได้ แต่ก็ยังไม่ตายยังอยู่จนกระทั่งปานนี้ละ เป็นที่ภูมิใจพอใจในความเพียรของตนที่ได้บำเพ็ญมามากน้อย ทุ่มลงอย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วยไม่ได้เสียตาย

พิจารณาย้อนหลังถึงความเพียรตัวเองนี้รู้สึกขะๆ นะ คือความเพียรกล้า ที่จะว่าตรงนั้นๆ อ่อนแอท้อแท้ไม่มีเลย มีแต่ผาดโผนๆ จนตัวเองขะๆ ถ้าเดี๋ยวนี้ทำไม่ได้ว่างั้น แต่เวลานั้นทำได้เพราะเรื่องธรรมเป็นสำคัญ อย่างทุกวันนี้ตายเลยทำได้ยังไง นี่ละความพากเพียร ผลแห่งการกระทำด้วยความตะเกียกตะกายมาแสดงที่จิตใจของเรา เข้าถึงขั้นใจก็ธรรมเป็นอันเดียวกันแล้วเป็นความบริสุทธิ์ที่สุดส่วน ถึงนิพพานทั้งเป็นหรือเป็นธรรมธาตุทั้งเป็นภายในธาตุขันธ์ ครองขันธ์อยู่ด้วยความบริสุทธิ์ของใจ

ขันธ์เป็นสมมุติเข้ากันได้กับสมมุติทั่วๆ ไป เขาว่าดีดีกับเขาได้ เขาว่าชั่วชั่ว เขาว่ารักรัก เขาว่าซังซัง แต่อยู่ในวงขันธ์ ไม่ได้เข้าถึงธรรมชาติอันนั้นได้เลย ส่วนใดที่เป็นสมมุติก็เข้ากันได้สนิทสนม ประสานกันได้ธรรมดา ส่วนจิตนั้นเข้าไม่ได้ เพราะอันนี้เป็น

สมมุติ อันนั้นเป็นนิมิตติ ให้มันรู้อย่างนั้นซิ ไม่อย่างนั้นไม่ได้เรื่องนะ ให้พากันไปปฏิบัติ ให้มีข้อความสัตย์ความจริง จะไหว้พระสวดมนต์ทุกวันทุกคืนไม่ให้ขาด ทำบุญตักบาตร ทุกวันไม่ให้ขาด ข้อใดก็ตามเช่นอย่างการเมาสุราเป็นบ้าทั้งวันทั้งคืนให้หยุด ทำไมจะหยุดไม่ได้ เราเกิดจากท้องแม่ของเรา แม่เอาสุรามากรอกปากเราเธอ มีแต่ขนมนม เนยอย่างดี ๆ มากกรอก แล้วไปเหยียบหัวแม่ไปสะแตกสุรามันเข้ากันได้ไหมละ แม่เลี้ยง เรามาเอาสุรามาล้างไหม เอาแต่ของดิบ ๆ ดี ๆ มาเลี้ยง ทีนี้เวลาโตขึ้นมาไปสะแตกสุรา เหยียบหัวแม่ไป พวกนี้พวกเนรคุณ ไม่รู้จักบุญจักคุณของพ่อของแม่ เฉพาะอย่างยิ่งแม่ สำคัญมาก เหยียบหัวแม่ไป

ใครสะแตกสุราเก่ง ๆ เหยียบหัวแม่เก่ง ๆ ให้แม่มาเหยียบหัวมันบ้างซินะ แม่มาเหยียบหัวมันคืออะไร งดเลยสุราหยุดไม่กิน ตอบแทนคุณแม่ให้แม่มาเหยียบหัวเรา เราเหยียบหัวแม่มาตั้งแต่วันสะแตกสุราเข้าใจไหมละ ให้พากันจดจำเอาไว้ วันนี้ไม่ทราบจะพูดอะไรบ้างมันก็หลงลืมไป ให้ต่างคนต่างมีความสัตย์ความจริงนะ เข้าพรรษา แล้วให้มีขอบเขตบังคับตัวเองให้ได้ในพรรษานั้น เรามีข้อบังคับเป็นที่ระลึกภายในใจของเรา มีความสัตย์ความจริง เช่น การทำบุญให้ทานไม่ให้ขาดแม้แต่วันเดียว หรือไหว้พระทั้งเช้าทั้งเย็นไม่ให้ขาด หรืออะไรที่จะเป็นประโยชน์แก่ตนที่จิตมันชอบอันเป็นเรื่อง กิเลส ตัดให้มันขาดสะบั้นไปเลย เอาธรรมเข้าตัด อย่างอื่นตัดไม่ขาด

ตัดให้ขาด เวลาเราจะสร้างที่ดีด้วยธรรม ไม่ได้สร้างที่ดีด้วยกิเลส พากันจำ วันนี้ดูจะมีเท่านั้นเราก็ก่อนลืม พี่น้องทั้งหลายจำเอานะ วันพรุ่งนี้ท่านจะรับบาตร แคंपระตู่หน้าวัดนี้เท่านั้น ท่านจะปฏิบัติตามจรตวัตรของท่านต่อไปจนกระทั่งออกพรรษา มีเท่านั้นละ แล้วพากันตั้งอกตั้งใจมีความสัตย์ความจริงให้ปฏิบัติบังคับตัวเอง เพื่อความเป็นคนดีในพรรษานี้ให้ได้อย่างใดอย่างหนึ่งเป็นที่อบอุนใจ อย่าให้มีตั้งแต่ ความเหลวแหลกแหวกแฉกแฉกมันจะเป็นไฟเผาเรา อยู่ในโลกนี้ก็เผา ตายแล้วไปเผาในเมืองฝ้ายงแล้วนะ เอาเท่านั้นละ พอ ให้พร

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz